

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suauis Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt XI. Expenduntur quæ Suauis Theologis Tridentinis obiecta scribit de potestate reseruandi quædam peccata ad superius Tribunal: de verbis, Quæcumque ligaueritis: de pœnis à Confessario ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-11665

1551.

humanum, vel ritum à Patribus acceptum, nec mandatum Dei, nec promissionem gratiæ habentem: & qui illam iam cessasse asserunt, quasi ad gratiam curationum dumtaxat in primitiua Ecclesia referenda esset: & qui dicunt, ritum & usum, quem S. R. E. in huiusmodi Sacramenti administratione obseruat, Iacobi Apostoli sententiæ repugnare, atque idè in alium commutandum esse: & denique, qui hanc extremam Vnctionem à fidelibus sine peccato contemni posse affirmant: hæc enim omnia manifestè sinè pugnant cum perspicuis tanti Apostoli verbis. Nec profectò Ecclesia Romana, aliarum omnium mater & magistra, aliud in hac administranda Vnctione, quantum ad ea que huius Sacramenti substantiam perficiunt, obseruat, quam quod beatus Iacobus prescripsit. Nec verò tanti Sacramenti contemptus absque ingenti scelere, & ipsius Spiritus sancti iniuria esse possit.

Canones subsequuntur, qui reipsà eiusdem doctrinæ summa compendiaria, & interdum quædam ipsius explicationes sunt, formamque hæreses damnantium obtinent. Verùm Suavis quierò narratoris munere me frui non sinit, vt qui Diuinum hoc Confessionis tribunal odio habet, fortasse quoniam in eo plus quàm in reliquis dominetur hæc ipsius capitalis inimica, Veritas.

C A P V T X I.

Expenduntur quæ Suavis Theologis Tridentinis obiecta scribit de potestate referuandi quædam peccata ad superius Tribunal: de verbis, Quæcumque ligaueritis: de pœnis à Confessorio imponendis; & de externo huius Sacramenti signo.

Summam colligit Suavis quæ memoratis capitibus continentur, sed adeò eneruatè, vt prætermissio rationum succo, & maiestatis pietatisque colore, eorum imaginem perinde conformet, ac corporis effigiem umbra, quæ falsa quidem dici non potest, sed tamen deformis apparet, etsi corpus formosum sit. Postea varia confingit à Theologis Concilij obiecta superioribus articulis, dum ad eas promulgandas consilium habebatur.

Primo loco dicit, Louanienses & Colonienfes nequaquam consensisse, vt Fidei dogma declararetur quod spectabat ad referuanda superiori Tribunali quædam peccata, opposentes, à SS. Patribus hac de re nullam fieri mentionem: Durandum, qui fuerat Penitentiarius, Gersonem Parisiensem Cancellarium, & Caietanum Cardinalem omnes docuisse, non peccata, sed censuras esse Romano Pontifici referuatas: apud veteres scriptores nihil haberi de referuandis

seruandis nisi publicis delictis; eam referuandi rationem à laudato Parisiensi Cancellario improbatam fuisse; atque *ab hereticis dici, illam ad aucupium pecuniæ inuentam, perinde ac etiam in sua morum emendatione Campegius affirmarat; ex quo illis ansam porrigi ea obiiciendi, quæ nec diluissent Theologi, nec diluere potuissent.*

1551.

De his ac de reliquis, quæ Suauis comminiscitur, referens disputationes super huiusce Sessionis Decretis, nullum in Actis indicium; sed solum habetur, Abbates Cassinates monuisse, hac de re varia esse opinamenta: posse iure peccata referuari, sed parcè id agendum, & omnino absque vlla solutione pecuniæ. Et sane si Theologi huiusmodi res obiecissent, facile promeruissent contemptum illum quo Suauis eos excipit, & quem ipse, quippe verus obiectorum auctor, iuste meretur. Quod spectat ad veteres Patres; numquam tam fidenter pro comperto sumpsissent eruditi illi sapientesque Theologi, numquam eos de referuatis criminibus differuisse. Non ita censuit doctissimus Melchior Canus^a, qui illi Sessioni interfuit; nec alius præclarus Doctor eiusdem Ordinis & ætatis Dominicus Sorus^b. Profectò vt Origenis locum omittamus, homil. 10. in lib. Num. ab illis productum, qui dubius admodum est, extant præualida testimonia in epistola Cypriani^c: tamen quia hæc possent intelligi non de intima reconciliatione peccatoris cum Deo, sed solum de exteriori cum Ecclesia, incertum pro vero concedamus Suauis. Sed rei nostræ quid officiebat? nonne in comperto nobis est, non modò in Ecclesia primæua licuisse cuius Sacerdoti quemlibet à peccatis absolvere; sed, si Nauarro credimus^d, huiusmodi libertatem perdurasse vsque ad tempora Urbani Secundi, à quo fuit interdicta? num propterea in dubitationem vocabant Lonuanenses & Colonienses Theologi, an ea prohibitio, de qua nulla est mentio apud antiquos Patres, irrita fuerit? Et an contra Conciliorum & consequentium Pontificum dicta, & contra consuetudinem Ecclesiæ fas in præsentia sit cuicumque ex Sacerdotibus, iuxta ac ipsi Parocho, noxas absolvere? Satin' fortè non erat, vt quæ potestas referuandarum noxarum ad Romanum Pontificem videretur pro certa & indubitata poni ab Innocentio^e Tertio vsque ab ipsius ætate, à qua quadringenti quinquaginta anni iam sunt elapsi? Satis non erat, quòd Ecclesia tot sæcula eam vsurpasset? Non satis erat aperta ratio; nimirum, si supremo Pastori licet singulis Sacerdotibus, tamen potestatem vniuersalem per Ordinis collationem acceperint, iurisdictionem, quod spectat ad homines, coarctare; quidni liceat quantum ad causas?

^a In relatione Peccat. art. 5.
^b In 4. Sentent. dist. 18. q. 2. art. 5.
^c 16. & 17.

^d Cap. Placuit, de Peccat. dist. 1. num. 1 & sequentibus.

^e In sermone Natalium Principum Apostolorum.

Historia
Concilii Trid.
ent.
s II.
IV

1551.

At verò Durandi, Gersonis & Caietani doctrinam minimè per tantum errorem ij sapientes viri protulissent, satis gnari, nequam ab illis in dubium adduci Romani Pontificis potestatem in referuandis sibi aliis criminibus, præter ea, quibus affigitur anathema; sed negari, Pontifices reipsà id præstare, adeoque existimari, non nisi absolutionem à censuris verè Pontifici reseruatam. Ceterùm & Durandus & Caietanus affirmant, reseruari sibi ab Episcopis multa delicta, quæ censuris haud puniantur; neque hanc in referuandis potestatem inficiantur. Quod verò ait Suauis, ab illis Theologis adiectum, veteres scriptores non nisi de referuandis publicis criminibus fuisse locutos, non certè ij, quemadmodum confundit Suauis, publica cum exterioribus confudissent. Non est in more positum, noxarum merè interiorum absolutionem reseruari, quippe quæ nec offensionem nec perturbationem sunt per opus scelerum ac perniciosum bono Reipublicæ statui: quare cum eiusmodi noxæ non indigeant hoc alioqui tam duro reseruatae absolutionis fræno, fuit opinio Maioris ac Soti, hanc, tamquam rationi dissentaneam, aut ratam non esse, aut certè non licitam. Verùm de hoc locus agendi non erat: Concilij namque definitio in ipso genere sese continet; statuitque, vt in hominum adiumentum, non in perniciem, peccata referuentur. Atque, vt paucis loquar; Nonne amaduertebat Suauis, quàm insipienter, adeoque quàm dissimiliter à vero differentes induceret tam admirabiles viros? Etenim rei cardo in eo vertebatur, vt palàm fieret, quo pacto Pontifex Sacerdotibus, ex Ordinis dignitate vniuersam absoluendi facultatem obtinentibus, illius exercendæ vsus posset restringere, cum ex eadem ratione in Eucharistia conficienda Sacerdotum potestatem coarctare non posset. Tum semel ostensâ huiusmodi potestate in Pontifice ex firmissima causa, quam retulimus, à Concilio producta, difficultas haud supererat, seu plura seu pauciora, seu hæc seu illa referuerentur, nisi quantum id spectaret ad prudentiam; de qua certè, non de potestate disserit Parisiensis Cancellarius, & quam etiam respicit Concilium, dicens, vt *ad edificationem, non ad destructionem* ea referuentur: ac proinde Romani Pontifices non nisi delicta quæ anathemate puniuntur, sibi reseruare soliti sunt; simulque Episcopi & Regularium Præsidibus restringit libertatem ea sibi reseruandi.

Porro hæreticorum calumniæ, quod peccata referuentur ad pecuniarium aucupium, tantum aberat quod dilui non possent, pro eo quod Suauis comminiscitur pronuntiatum à linguis adeo prudentibus, vt illæ facili negotio euanescerent per interdictionem, ne quis

quis quidquam pretij perfolueret, vt absolutionem à referuatis criminibus impetraret, perinde vt à Campeggio in suis de disciplina sanctionibus vetitum est, qui numquam dixit, ad pecuniarum aucupium peccata referuari, sicuti Suauis pro certo ponit: sed in capite nono, vt Sacerdotibus confessiones excipientibus occluderetur via ad studendum pecuniarum potiùs quàm animarum lucris, dum grauium noxarum reos huc illucque magno pecuniæ famæque dispendio mitterent, statuit, vt omnibus Confessariis liceret laicos absolvere à delictis Episcopo referuatis, exceptis hæreticis, homicidis, & anathemate percussis; nullâ tamen de clericis mutatione habitâ: prohibuitque, ne absolutionis gratiâ quidquam præter voluntariam eleemosynam acciperetur. Iam verò si scriptor hic de Campeggij libello, per typos vulgato, & inter Concilia generalia ac prouincialia inserto, ausus est tam perfrictâ fronte mentiri, ipsumque mendacium linguis tantæ auctoritatis appingere, ob conceptam ab eo spem, plerisque lectorum rei veritatem minimè indagaturos; quam ab eodem fidem seruari credendum est in monumentis abditis & arcanis?

Fas etiam sibi ducit confingere, eosdem Colonenses Theologos improbasse damnatam in Canone decimo interpretationem Christi verborum: *Quicumque ligaueritis, &c.* cum ea sic disertè & expressè fuisset interpretatus Theophylactus; vt proinde ea damnatio aduersariis gaudio futura esset. Porro Theophylactus nec tantâ inter Patres antiquitate, nec tantâ in Ecclesia auctoritate est, vt damnatum ipsius dictum magno gaudio affecturum fuisset hæreticos; quin ille verè schismaticus fuit, cum in cap. 3. S. Ioannis, ad ea verba, *Qui è supernis venit, &c.* contumeliosis verbis inuectus sit in Latinam Ecclesiam, docentem, Spiritum sanctum à Filio etiam procedere. Quid tamen si Theophylactus contraria prorsus narrationi Suauianæ scripserit? Interpretatio damnata per decimum Canonem à Concilio est, quod verba Christi apud sanctum Matthæum, *Quicumque ligaueritis, &c.* f. Cap. 18. & apud S. Ioannem, *Quorum remisseritis, &c.* non spectent ad solos g. Cap. 9. Sacerdotes, sed ad cunctos fideles, adeoque cuique liceat remittere peccata seu publica per obiurgationem, cui pœnitens acquiescat, seu occulta per voluntariam ipsius confessionem. Age iam, quantum huic damnationi repugnet Theophylactus executiamus. Is vbi ea dicta S. Ioannis h. exponit, ita disserit: *Dicendum autem, quod & h. Cap. 20.* *potestatem quamdam & donum spirituale dedit eis Christus, non vt mortuos suscitent, & virtutes faciant, sed vt remittant peccata: idè & subdit, Quorum remisseritis peccata, & quæ sequuntur. Ad quosnam refert*

fert

1551. fert Theophylactus pronomen illud, *eis*, quibus ea Christi verba dicta fuerint? illicò declarat: *Vide insuper Sacerdotum dignitatem, quòd Divina sit; Dei enim est remittere peccata: sic igitur illi honorandi sunt ut Deus; nam quamvis indigni sint, quid hoc? Divinorum honorum ministri sunt, & gratia operatur per eos.* Poteratne clarius ab eo explicari posterius hoc testimonium à Concilio productum eo Canone, & potestas, quæ ibi traditur tamquam ad Sacerdotes coarctata? Verum quidem est, ea alia verba ibidem à Concilio pariter producta, quæ habentur cap. 18. S. Matthæi, *Quicumque ligaveris super terram,* intelligi à Theophylacto de venia, per quam priuatus inuarias homo quilibet condonare potest; & hanc veniam, ait ille, sequitur in cælo peccatorum condonatio, eà fortasse ratione, quæ huiusmodi tribunalia facilius delicta condonant, postquam reus ab eo quem læsit veniam impetrauit. Verum hæc interpretatio, tamen minus propria, minusque litteraria, ea certè non est, quæ à Concilio damnatur: damnatur enim, sicut antea vidimus, quicumque affirmarit, ea duo Euangelij testimonia ita dirigi ad omnes fideles, vt singuli possint absolvere à peccatis siue publicis per publicam oburgationem, cui peccator acquiescat, siue ab occultis per voluntariam confessionem, quam peccator faciat. At verò ab huiusmodi sententia Theophylactus tantum abhorret, quantum ostendit non modò eius declaratio verborum S. Ioannis, à nobis supra allata; sed quod ipse scribit super eodem cap. 18. S. Matthæi, illic post adductam iam expositionem verborum, *Quodcumque ligaueritis, &c.* pergit proxima verba interpretari: *Quoties peccauerit in me frater meus, & remittam ei? & ea sic expendit: Addit, in me si peccauerit; nam si in Deum peccauerit, non ego, qui idiotus & priuatus sum, possum ei remittere, nisi fortè Dei Ordinem habens Sacerdos.* Quo igitur pacto poterat in mentem Colonensium Theologorum cadere, per eam damnationem, à Synodo tam expensis verbis confectam, posse Theophylactum peti?

Quod obiectum tertio dicit Suauis à Theologis Colonensibus, est super iis quæ ibi sancita sunt de iniungendis à Confessario pœnis; narratque illos contraria differuisse: potestatem ligandi non intelligi ab antiquis Patribus potestatem irrogandi pœnas peccatis confitentibus, sed imperandi vt à Sacramentis abstinerent: & præterea iisdem Theologis visum esse, aliquid de pœnis publicè irrogandis dicendum fuisse, quæ ex Magno Gregorio sunt Iuris Diuini, & nisi in vsum reuocarentur, saltem respectu hæreticorum & publicè delinquentium, numquam Germaniam liberatam iri.

Nolo

7 Nolo hîc obiectare Suaui laudatum ab eo nuper Theophylatum, qui ad 16. S. Matthæi caput explicat, potestatem clauium traditam Apostolis & Episcopis successoribus ligandi atque soluendi, esse potestatem soluendi per indulgentias, & ligandi per iniunctas pœnas; siquidem Theophylactus, vt qui nonnisi post decimum sæculum vixit, nomen antiqui Patris non est meritis: sed opinor inter veteres Patres Suauem agnouisse S. Gregorium, qui supra mille annos floruit, & ab eo adducitur hac in re. Profectò dum ille librum secundum Regum interpretatur, sic ait¹: *Afflictio pœnitentia ad delenda peccata idonea est, cum Sacerdotis fuerit iudicio imperata, cum ab eo, pœnitentium actis discussis pro modo criminis, onus eis decernitur afflictionis.* Obseruetur, tamquam certam à Gregorio poni in Sacerdote auctoritatem imperandæ afflictationis ei qui suas noxas confitetur, pro earum mensura, simulque huiuscemodi afflictationi attribui peculiarem vim ad ipsas delendas; quæ vis nonnisi ab institutione Diuina conferri poterit: nec Deus de hoc præcipit, præterquam in duobus iam productis Euangelij testimoniis. Sed absque dubio non expungetur ex antiquorum numero Magnus Leo, æqualis Chalcedonensi Concilio, adeoque eâ viuens tempestate, quâ ex Lutheri etiam sententia Ecclesia incorrupta perstabat. Hæc igitur in epist. 91. ad Theodorum scribit: *Mediator Dei & hominum hanc Præpositis Ecclesiæ tradidit potestatem, vt & confitentibus actionem pœnitentiæ darent, & eosdem salubri satisfactione purgatos ad communionem Sacramentorum per ianuam reconciliationis admitterent.* Ecce quâ ratione potestas ligandi, ex sententia veterum Patrum, erat Sacramentorum interdictio, hoc est, pœnæ irrogatio, cum obligatione, ne, priusquam pœnitentia expleretur, accederetur ad Sacramenta: quæ tamen obligatio nec omnes vniuersè afficiebat, nec ab ipsa natura huius Sacramenti necessariò exigebatur, quod eruditè Bellarminus plurimum veterum Synodorum testimoniis demonstrat. Verum est, etiam hac in re, sicut & in reliquis, seuerum fuisse Cyprianum, adeoque pro sua huiuscemodi seueritate in Sermone *De lapsis* arguens quosdam, qui rogatu Christianorum, in carcere commorantium ad subeundum martyrium, ad Ecclesiæ communionem admitterebant pœnitentes aliquos, antequam iniunctas sibi pœnas expleissent, ita loquitur: *Contra Euangelij vigorem, contra Domini ac Dei legem temeritate quorundam laxatur incautis communicatio, irrita & falsa pax, periculosa dantibus, nihil accipientibus profutura; non querunt sanctitatis patientiam, nec veram de satisfactione medicinam.* Quapropter dubitandum non est, quin veteres Patres

Pars II.

V u

cogno-

Historia
Concilij Tri-
dentini
Lib. 12.
Cap. 11.

1551.

cognouerint, eam facultatem præscribendi pœnas pœnitentibus, esse in Ecclesia & in Sacerdotibus ex institutione Christi & Euangelij, & eorundem verborum quæ Concilium affert. Sed Suauis aberrat, re à peculiari ad vniuersale traductâ. Vna ex irrogatis pœnis erat abstinentia Sacramentorum ad aliquod tempus, siue nullâ aliâ præceptâ pœnâ, siue donec peccator præceptâ satisfecisset: hinc ille in errorem lapsus, Colonenses inducit dicentes, non aliam à sanctis Patribus intelligi potestatem ligandi, nisi eam quâ Sacramentorum vsus prohiberetur.

Aliud pœnitentiæ genus publicas pœnas complectebatur, quæ frequentiores quàm in præsentia ab Ecclesia veteri adhiberi solitæ: & Suauis eorundem Colonensium personam agens affirmat, à S. Gregorio eas creditas esse Iuris Diuini, confundens Ius Diuinum, quod Ecclesiæ concedit potestatem eas imponendi cum opportunus censuerit, quod S. Gregorius testatur, & verissimum est, cum commentitio quodam Iure Diuino, quo Ecclesia ad eas semper imponendas obstringeretur, quod S. Gregorij mentem numquam subiuit. De cetero, cur illæ in vsum reuocatæ non fuerint, Suauis idem hoc supra considerauit, cum Puccium Cardinalem induxit ad Adriano Pontifici, piæ seueritatis studioso, dissuadentem, quod videlicet, dum recentes hæreses ex cupidine laxitatis, & vinculo- rum impatienciâ pullulabant, angustiarum accessio utilis medicina non esset.

Vult postremò Suauis, postulatum à Colonensis Academia Theologis fuisse, vt exteriori aliquo certo signo huius Sacramenti materia decerneretur; aliter quippe numquam aduersariorum obiecta dissolui posse. Atqui peccatorum confessio num fortè certum signum exterius non est? quid obiici ex aduerso poterit, non inquam insolubile, sed dignum vt soluatur? Quòd si vellet hanc confessionem ad peculiarem aliquam signorum rationem, cuiusmodi essent voces, & illæ quidem certæ, redigere; vellet vtique eam coarctare supra quàm instituit Christus, qui mutis etiam hoc beneficium impertiri non dedignatus, satis habuit, si exhiberentur ea quæcumque peccati & intimi doloris signa, quæ vel naturæ vel hominum vsu percipiuntur, & quæ aliis legitimis actis sufficerent iure naturali, sublatoque solemnî ritu, quem ius humanum præscribit. Aliter exigè pariter posset ad materiam Eucharistiæ panis quidam, vinumque certum ac peculiare, verbi causâ album potius vinum quàm rubrum, & panis potius azymus quàm fermentatus. Itaque cuiuscumque Sacramenti materia iis finibus circumscribitur, qui à Christo præ-

præscripti sunt, quiq̄ue aut ex verbis Euangelij, aut Ecclesiæ traditione declarantur: eos verò fines nec relaxare neque coarctare fas est. Medium, in quo sistit virtus per legis custodiam, non alio inuenitur circino, nisi legislatoris voluntate.

1551.

C A P V T XII.

Alia expenduntur obiecta à Suauis Theologis Franciscanorum de materia & partibus huius Sacramenti, à Synodo numeratis; & de Absolutionis significatione, ibi pariter explicata; & obiecta Ambrosio Pelargo de Sacramenti eiusdem institutione: ac denique examinatur quod affirmat Suauis de auctoritate à Legato usurpata.

MOx ad ea, quæ Theologi ex Franciscanis obiecerint, descendit Suauis, narratq̄ue, in recitatis Decretis duo illis supra modum displicuisse. Alterum erat, tres pœnitentis actus, quos memorauimus, appellari materiam Sacramenti, cum ipsis videretur materia esse debere res à ministro admota suscipienda. Ad id respondeo: Nec potuisse illis displicere quod Synodus non dixerat; non enim eos actus Synodus *materiam* appellauit, sed *quasi materiam* Sacramenti; ac proinde potius hoc pacto Scoti sententiam confirmauit, illos nimirum verè materiam non esse, nec remanere de eo disputandi locum, cum Eugenius IV. & cum eo Florentina Synodus in Decreto ad Armenios eandem loquendi rationem vsurpasset. Verisimilius videri posset, displicuisse Franciscanis id quod Suauis hîc confundit tamquam idem ac definitionem, de qua dictum est, videlicet, affirmasse Concilium, hos pœnitentis actus esse partes Sacramenti, cum Scotus voluerit esse quidem necessarias conditiones (in quo recedit ab hæresi recentiorum) sed non partes. Non desunt tamen egregij Franciscani Doctores, qui student Magistri sui opinionem explicare ceu communi sententiæ haud repugnantem: & inter alios Andreas Vega, qui præcipuus è Scotistis Concilio interfuit, etiam in erudito volumine quatuor ante annis edito de Decreto Iustificationis, quod in Sessione sexta promulgatum fuerat, ita sententiam Scoti exposuerat, vt in solis vocibus discrepantia esse posset, sed in re veritati ea consonaret; ita nimirum, vt Scotus non inficietur, hos actus esse partes Sacramenti quocumque modo, sed partes, eius naturam constituentes; cum eas posuerit solùm partes, vti Scholæ loquuntur, *integrales*. Nos verò

V u 2

iam